

Legendario, voor ons "RIO",

Op 10 april 2009 adopteren wij onze Galgo bij zijn vriendelijke opvangouders Ingrid en Chris.

Het was liefde op het eerste zicht. Hij kwispelde vrolijk en kwam duwen om geaaid te worden.

Eenmaal thuisgekomen voelde hij zich meteen op zijn gemak, er was echter één aandachtspunt : onze poes Billy. De eerste weken hebben we hen echt van elkaar moeten gescheiden houden maar na enige tijd zagen we toch verbetering en ging alles goed. Billy kwam al eens tot bij Rio en Rio kwam eens tot bij Billy. Tot op een dag Billy rustig lag te zonnen en Rio languit op zijn kussen lag te genieten in de keuken. Plots schiet Rio zich recht en rent naar Billy die jammergenoeg veel te traag was. Billy was danig gewond en moesten we laten inslapen. Het kwam hard aan maar Rio was nu eenmaal zo opgeleid en we hebben hem kunnen vergeven. Na dit voorval verstreek te tijd goed en Rio beleefde fijne momenten en de band werd sterker en sterker. Augustus 2009 : reisje naar Spanje waar we een huisje huren dat volledig is omheind is zodat onze jongen kan ravotten – hij geniet er echt van de warmte, zoekt dan weer verkoeling, spelen met zijn baasjes en knuffelbeer, enz. Thuis is onze schat dan echt opengebloeid, was minder bang als we zijn wandeling maakten en ook als er mensen bleven staan voor een babbel. Het ging echt super goed en zouden hem niet meer kunnen missen, want je krijgt zoveel echte liefde en vriendschap.

Maar blijkbaar staat het geluk niet echt aan Rio's zijde. Op 21 juli 2010 rond 21u45 gaat onze zoon nog eventjes een rondje wandelen. Plots zet Rio zijn oren rechtop, trekt zich los en sprint weg het gevaar tegemoet. We horen een harde doffe klank en rennen meteen de straat op waar we onze zoon zien

zitten op het voetpad met zijn hand vol bloed en Rio ligt verderop te janken en draaien van de pijn. Op zo'n feestdag heb je nu niet direct je vertrouwde arts en dierenarts te pakken voor hulp.

Onze zoon werd weggevoerd met de ambulance en Rio gaat met spoed naar de dierenarts van wacht waar hij werd doorgestuurd naar de Universiteit Gent – Faculteit Diergeneeskunde – Klinieken Kleine Huisdieren.

De hand van onze zoon werd op drie plaatsen gehecht, zijn bedoelingen waren goed, hij heeft Rio willen helpen en dat is ook wel een eerste reactie bij ons mensen maar men laat liever een gekwetst dier eventjes bekomen en dan kan je die rustig toespreken en kijken hoe erg het eraan toe is. Toen we onze lieve sloeber naderden zagen we meteen dat hij een open beenbreuk had en dat er veel bloed uit zijn muil liep.

In de dierenkliniek kregen we te horen dat de verwondingen aan Rio ernstig waren en dat ze zijn poot eventueel konden redden maar dat hij er blijvende pijn en problemen kon mee hebben. Uit verder onderzoek zagen ze ook dat hij een klaplong had en vier ribben had gebroken, één van zijn hoektanden was hij kwijt en de andere hing helemaal los. De klaplong, ribben en tanden dat kwam allemaal in orde maar over zijn poot moesten we nadenken, opereren of amputeren? Na een avondje nadenken en slecht slapen beslisten we om voor de amputatie te kiezen, geen pijn nadien en op drie poten kon een leven ook zalig zijn. De operatie liep zoals gepland en onze Rio was na een paar dagen al helemaal terug met zijn lieve oogjes. Het was eventjes wennen, hij kreeg de nodige zorgen waar hij zelfs van genoot plus ook het dagelijks bezoek van zijn baasjes die elke keer iets lekkers bijhadden.

De dag kwam toen Rio naar huis mocht komen (dinsdag 27 juli 2010 – 17u30), eerste eventjes plassen en dan op zijn vertrouwde kussen, hij kwispelde zelfs van blijdschap. Oef, ons gezinnetje was weer compleet en we konden hem zelf opnieuw onze liefde geven en hem helpen en verzorgen.

Alles liep goed, hij deed zijn plasje en de nodige behoeften en liep zelf al terug naar zijn deken of kussen.

Na een paar dagen waren we toch echt ongerust, want hij spaarde zijn rechter achterpoot, deze durfde hij gewoon niet volop te laten steunen. Op maandag 2 aug. 2010 mochten de haakjes verweiderd worden en hebben toen het probleem van zijn achterpoot voorgelegd aan onze dierenarts die reeds op de hoogte was van het gebeuren. Hij stelde voor om terug te gaan naar Merelbeke. Diezelfde avond zijn we teruggereeden naar de kliniek waar ze direct foto's hebben genomen van zijn heupen. Daarop was te zien dat er een verschuiving van één centimeter is en dat er dus een breuk was.

We stonden opnieuw voor een moeilijke keuze : opereren met gevolg van een lange revalidatie en opnieuw geen zekerheid dat onze schat geen pijn meer zou hebben of laten inslapen.

Na een avondje de voor- en nadelen, voor Rio, op een rijtje te hebben gezet besloten we met een diepe pijn in ons hart om onze lieve en onvervangbare Galgo te laten inslapen.

Op dinsdag 3 aug. 2010 hebben we afscheid genomen van onze *LEGENDARIO*.
Ik heb zijn hartslag voelen wegvallen en de pijn was verschrikkelijk maar we weten dat Rio nu nooit of ter nimmer nog pijn zal moeten doorstaan en dat hij voor altijd een plaats in onze harten zal blijven hebben

RIO, ONZE SCHAT,

*BEDANKT VOOR DE KORTE MAAR FIJNE TIJD DIE WE SAMEN MET JE
MOCHTEN BELEVEN, JE WAS ONZE EERSTE*

*ADOPTIEHOND EN WE HEBBEN EEN BELOFTE AAN JE GEDAAN DAT WE
EEN NIEUWE MAKKER ZULLEN LIEFHEBBEN*

ZOALS WE JOU HEBBEN LIEFGEHAD.

DIKKE KNUFFEL VAN JE BAASJES Els, Mario en natuurlijk Nico